

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem, se sídlem Na Rozcestí 6, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2009, č. j. 1 Cad 6/2008 - 151,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Eduardu Benešovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 960 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 1. 2008, č. j. 2008/2964 - 212, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 2. 1. 2008, č. j. KUOK 253/2008, jímž nebyla povolena obnova řízení ve věci odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 9. 2009, č. j. 1 Cad 6/2008 - 151, žalobu směřující proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 1. 2008, č. j. 2008/2964 - 212, zamítl, neboť neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Uvedeným rozhodnutím soud dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a určil odměnu ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Eduardu Benešovi.

Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žalobce podal dne 6. 12. 2007 návrh na povolení obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 30. 11. 2007, č. j. KUOK 120257/2007. Žalobce navrhl obnovu řízení ve věci jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze dne 22. 10. 2007, č. j. 24866/2007/ZAB, kterým bylo rozhodnuto o odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na bydlení s účinností ode dne 1. 10. 2007. Návrh na obnovu řízení byl podán ve smyslu ust. § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, s tím, že žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je vydáno na základě lži, je v rozporu s právními předpisy s důkazy založenými ve spisu a s rozhodnutími ve věci samé. Žalobce byl přípisem ze dne 10. 12. 2007 vyzván Krajským úřadem Olomouckého kraje k odstranění nedostatků žádosti o obnovu řízení, byl poučen o následcích nesplnění uložené povinnosti a o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a popřípadě navrhnout jeho doplnění. Na výzvu, která byla žalobci doručena dne 12. 12. 2007, reagoval vyjádřením z 14. 12. 2007, v němž uvedl, že odebrání sociální dávky kvůli tomu, že obdržel dlužnou částku částečného invalidního důchodu za poslední tři roky, je nesprávná. Dále uvedl, že druhá posuzovaná osoba – jeho manželka je od 1. 10. 2007 ve stavu hmotné nouze a podala žádost na vyloučení osoby žalobce jako osoby společně posuzované podle zákona č. 111/2006 Sb. Ke svému vyjádření žalobce přiložil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č. j. 4 Ads 36/2007 – 134, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Městského soudu v Praze o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce. Žalobce poukázal na závěr rozsudku, podle kterého žalobce nadále splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a je u něho splněna podmínka pro ustanovení zástupce soudem. Krajský úřad Olomouckého kraje rozhodnutím ze dne 2. 1. 2008, č. j. KUOK 253/2008, zamítl návrh na povolení obnovy s odůvodněním, že žalobce neodstranil nedostatky své žádosti a nebyl naplněn žádný z důvodů pro obnovu řízení. Správní orgán dále uvedl, že do příjmu pro posouzení nároku osoby na dávky pomoci v hmotné nouzi se započítává příjem vyplacený v posuzovaném rozhodném období, proto byla dlužná částka částečného invalidního důchodu náležející žalobci za období ode dne 3. 8. 2004 do dne 1. 10. 2007 ve výši 203 997 Kč a vyplacená v měsíci září 2007 započtena správním orgánem jako příjem za měsíc září 2007. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal k žalovanému, který svým rozhodnutím ze dne 24. 1. 2008, č. j. 2008/2964 - 212, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí potvrdil. Žalobce k odvolání připojil rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, kterým nebyl jeho manželce přiznán příspěvek na živobytí a rozsudek Okresního soudu v Šumperku, kterým nebyl manželce žalobce přiznán nárok na výživné. Žalovaný uvedl v odůvodnění zamítavého rozhodnutí, že bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem uvedeným žalobcem. Tyto skutečnosti však neměly žádnou souvislost s žádostí o obnovu řízení, při rozhodování k nim žalovaný ani správní orgán nepřihlédl. Žalovaný dále poukázal, že obnovu řízení lze povolit pouze za podmínek stanovených § 100 odst. 1 správního řádu. V daném případě

nedošlo ke změně podkladového rozhodnutí, ani nevyšly najevo žádné nové skutečnosti či důkazy.

V odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k zamítnutí žaloby městský soud uvedl, že žalobce podal pouze nekonkrétní návrh na povolení obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, který přes výzvu k doplnění návrhu podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a poučení o následcích nedoplnil náležitým způsobem. K povolení obnovy řízení nebyly zjištěny ani prokázány zákonné důvody. Vzhledem k tomu, že žalobce návrh nedoplnil, nedoložil svá tvrzení a ani nedoložil, že by došlo k některému z porušení nebo k některé ze skutečností uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu, Krajský úřad Olomouckého kraje svým rozhodnutím ze dne 2. 1. 2008, č. j. KUOK 253/2008, návrh na povolení obnovy řízení zamítl. Soud proto v tomto ohledu uzavřel, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a proto žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2008, č. j. 2008/2964 - 212, jako nedůvodnou zamítl.

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2009, č. j. 1 Cad 6/2008 - 151. Kasační stížnost byla podána advokátem Mgr. Eduardem Benešem, který byl stěžovateli ustanoven usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2008, č. j. 1 Cad 6/2008 - 50, zástupcem pro řízení o žalobě a jenž stěžovatele zastupuje i v řízení o kasační stížnosti, a to na základě, jak uvádí sám zástupce, poměrně nečitelného dopisu ve věci pokynu stěžovatele k podání kasační stížnosti, v němž je odkazováno i na dřívější rozsudky Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení, a z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem. Stěžovatel namítá, že soud nezohlednil zabezpečení žalobce za období od 2. 12. 2003 do 1. 10. 2007, žalobce byl po celé toto období zcela bez příjmů a odkázaný na sociální dávky. Dále uvedl, že se soud nezabýval skutečností, že žalovaný odebral dávku pomoci v hmotné nouzi jeho manželce A. M., která je 15 let zcela bez příjmů. Z uvedeného stěžovatel dovozuje nezákonnost rozhodnutí městského soudu. Uvedl, že žaloba byla podána na základě čl. 36 odst. 2 Listina základních práv a svobod, neboť byla porušena práva stěžovatele na pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek podle čl. 30 odst. 2 Listiny. Dále uvádí, že Městský soud v Praze ignoroval návrh žalobce na odročení jednání, rozsudek byl vydán v jeho nepřítomnosti a bez udělení souhlasu k neveřejnému jednání. Došlo tak k porušení čl. 96 odst. 2 Ústavy ČR a rozsudek je podle názoru stěžovatele zcela zmatečný. S ohledem na tyto skutečnosti proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2009, č. j. 1 Cad 6/2008 - 151, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usoudil následovně:

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší

správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Podle Nejvyššího správního soudu městský soud správně posoudil právní otázku a neshledal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí orgánu 1. stupně a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. S námitkami uvedenými žalobcem se městský soud náležitým způsobem v odůvodnění rozsudku napadeného kasační stížností vypořádal a Nejvyšší správní soud se s tímto jeho názorem ztotožňuje.

Dalším okruhem námitek stěžovatele odpovídajícím důvodům podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bylo přesvědčení stěžovatele, že řízení před soudem bylo zmatečné, neboť soud rozhodl neveřejně, v jeho nepřítomnosti a ignoroval jeho žádost o odročení jednání. Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Nejvyšší správní soud rovněž ani tuto námitku stěžovatele neshledává důvodnou. V soudním spisu na č. l. 148 je založena substituční plná moc ze dne 23. 6. 2009 udělená zástupcem Mgr. Eduardem Benešem Mgr. Martině Okáčové, advokátní koncipientce, která se zúčastnila jednání nařízeného před Městským soudem v Praze ve věci sp. zn. 1 Cad 6/2008 na den 22. 9. 2009. Toto jednání bylo odročeno ze dne 8. 9. 2009 na tento den na základě špatně čitelného podání žalobce ze dne 31. 8. 2009, doručeného městskému soudu 3. 9. 2009, v němž žádá a odročení a upozorňuje, že se v žádném případě nejedná o řízení o starobní důchod, jak je uvedeno v předvolání.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v kasační stížnosti stěžovatel toliko namítá, že mu bylo v řízení před Městským soudem v Praze odepřeno právo na veřejné projednání věci a nemohl se tak k celé záležitosti před soudem vyjádřit. Tato jediná uplatněná námitka, jak výše uvedeno, nebyla shledána důvodnou. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že k věcným důvodům, které vedly Městský soud v Praze k zamítnutí žaloby, se stěžovatel nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto bylo rozhodnuto tak, jak uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2008, č. j. 1 Cad 6/2008 - 50, pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Eduard Beneš, který stěžovatele zastupuje i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci Nejvyšší správní soud přiznal podle obsahu soudního spisu odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby po 500 Kč, a to za písemné podání ve věci kasační stížnosti ze dne 20. 10. 2009 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 160 Kč (sazba DPH od 1. 1. 2010 činí 20%). Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 960 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu